

bevilling i Anledning af betydelig forøgede ekstraordinære Udgifter under dette Ministerium under Rubriken for almindelige Udgifter Konto I. A. 2. b. Det Samme er begjært paa Finantsloven i Nar, og Finantsudvalget vil, som ærede Medlemmer have set, gaa ind paa at give Forøgelsen. Man har tillige fundet sig foranlediget til at gjøre en Bemærkning om, at Kontoen ikke betragtes som kalkulatorisk. Dette er i Grunden kun en Bestyrkelse af, hvad man allerede tidligere antog at vide, og det bekræftes nu ved det, som her er omtalt i Anmærkningerne, nemlig det, at denne betydelige Overstridelse for en stor Del hidrører fra, at Ministeren i Sommerens Løb har nedsat forskellige Kommissioner, der krævede betydelige Udgifter. Nu vil jeg ikke sige, at enhver saadan Kommission kan udstydes; der kan være Kommissioner, Ministrene maa nedsette for ikke at udhale Sagerne, og for at man kan blive færdig i rimelig Tid med Forslagene osv. Dertil regner jeg f. Ex. den Kommission, der er nedsat med Hensyn til Brugen af opdygtige Skibe; men Udgifterne til de andre Kommissioner, der have været nedsatte, forekommer der mig ikke at have været nogen Grund til at afholde paa Tillægsbevilling. Ministeren burde der søge at holde sig saa meget som muligt indenfor Bevillingen og have udsat en Del af de Udgifter, som her ere anvendte — jeg sigter navnlig til Bidraget til Udgivelsen af et Værk af Oberst Kofod og maaste ogsaa Bestridelsen af Udgifterne ved en Kommission angaaende Kjøbenhavns Banegaard. Jeg skal ikke i dette Dieblit bestemt paasta, at der ikke kan have været Grunde, der nu ere mig ubekjendte, som kunne have talt for at afholde disse Udgifter den Gang, men jeg tror, at det bør staa fast, udtales her i Thinget, at Bevillinger paa denne Konto ikke kunne betragtes som Bevillinger, der kunne overstrides, naar man mener, at der er Grund dertil, men at disse Bevillinger ere lige saa bindende som andre og følgelig ikke kunne overstrides, medmindre der er tvingende Grunde dertil. — Ligeledes tillader jeg mig at have nogen Tvivl med Hensyn til den Efterbevilling, som omtales i Anmærkningerne til Inventarium til den nye Politivet. Jeg indrømmer imidlertid, at jeg i dette Dieblit ikke bestemt tør sige, at det har været muligt at hjælpe sig paa anden Maade. Efter den Maade, hvorpaa Anmærkningen er fremsat, nærer jeg dog nogen Tvivl. Dette er imidlertid de mindre betydelige Spørgsmaal paa Tillægsbevillingsloven. — Mere Interesse have de Spørgsmaal, som reise sig i Anledning af de fra Marine- og Krigsministerierne fremsatte Begjæringer. Med Hensyn til den paa § 11 under Nr. 2. opførte Bevilling til to Sekondlieutenanter, som ønskes beholdte til Tjeneste i en Maaned i dette Nar, skal jeg ikke her gjøre nogen Bemærkning, da Sagen kommer igjen under Finantsloven; det er det Spørgs-

maal, som har været behandlet allerede ved den lille Lovs Behandling her i Thinget, som blev fremsat i Efteraaret, og, som de Herrer ville have set af Finantslovbetænkningen, vil der blive gjort afvigende Betragtninger gjældende her i Salen i den Anledning, naar Finantsloven kommer til 2den Behandling; Flertallet er forøvrigt enigt med Ministeren. Jeg agter ikke nu at komme ind paa Spørgsmaalet, men jeg skal kun udtale nogen Misillid til den Maade, hvorpaa Marineministeriet søger at glæde os ved Besparelser. Marineministeriet er overhovedet meget tilbøjeligt til at paavise Besparelser. Her paavises det, at man ved at bevilge disse to Sekondlieutenanter vilde bespare 1,800 Kr., som vilde være at udrede til dem i Orlovspenge ved deres Hjemsendelse. Det er ganske sandt, at, hvis man hjemsender dem, nødes man til at give dem Orlovspenge, og da de trække Gage for omtrent hele Aaret, bliver Besparelsen temmelig stor. Men man kan ikke lukke Øinene for, at man ved at gaa ind paa denne Foranstaltning ligesom ved at gaa ind paa den ved Finantsloven foreslaaede, selv om man sparer Orlovspenge, faar disse Sekondlieutenanter, ikke for et Nar, men for en hel Række af Nar, indtil de kunne avancere til Premierlieutenanter og maaste længere endnu, det er maaste ikke engang Meningen at standse der; jeg antager nemlig ikke, at man vil stoppe Tilgangen for Søofficersstolen. Lægger man altsaa det sammen, hvad det vil koste, som man maa udrede som Konsekvens af denne Bevilling, bliver det meget mere end de sparede Orlovspenge. Det ser ud som en Besparelse, fordi Besparelsen i et enkelt Nar sammenholdt med Udgiften giver et Plus, men det gjælder kun for det enkelte Nar, og sammenholder man det med, hvad det koster at have Sekondlieutenanterne i al den Tid, som Thinget faktisk vil binde sig — har man engang faaet dem, faaer man ogsaa Lov til at beholde dem, det kan nemlig ikke nytte, at Thinget forlanger, at de skulle hjemsendes, det vil ikke lykkes det — bliver det ikke nogen Besparelse, men en betydelig Merudgift. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa dette nu, fordi vi nødig vilde have, at de Herrer skulde tro Marineministeren paa hans Ord, stjøndt det formelt er en Besparelse, og lade sig bedaare af Udsigten til at bespare 1,800 Kr.; jeg tror nemlig ikke, at de ville faae Fornielse deraf. — Under Nr. 4—11 paa § 11 findes et Punkt vedrørende en Tillægsbevilling, nemlig en Tillægsbevilling af 80,000 Kr. til Torpedostikbet „Lordenshold“. Det oplyses i Anmærkningerne, at man ifjor forlangte en extraordinær Bevilling til dette Skib. Ørede Medlemmer ville erindre, at det fra først af kun skulde koste „cirka“ 2 Mill. Kr., men at det allerede dengang blev sagt, saavidt jeg erindrer, at „cirka“ skulde betyde . . . (Marineministeren: 350,000 Kr.). Nei, saa meget